

Välsignelse av dopfunt (utan dop)

Dopfunten bör vara fast och kan vara konstruerad med rinnande vatten. Följande saker skall finnas: funten med vatten, påskljuset (som bärs in i procession), ljusstaken för påskljuset, ritualet, lektionariet, rökelsekar, ett kärl i vilket man skall hålla den välsignade vattnet, samt en vigvattenkvast. Liturgisk färg är vit.

Processionen går från sakristian till dopkapellet. Först går rökelsebärare med rökelse, därefter en ministrant med påskljuset. Man sjunger under tiden lämplig sång eller psalm, t ex "Ni skall ösa vatten ur frälsningens källor" eller "Hos dig, Herre, är livets källa, i ditt ljus ser vi ljus" med psaltarpsalmen 36:6-11 ("Herre, till himlen sträcker sig din nåd..."). Alla intar sin plats i dopkapellet. Påskljuset placeras på en ljusstake intill dopfunten. Celebranten säger:

Vår Herres Jesu Kristi nåd, Guds kärlek, och den helige Andes gemenskap vare med er alla.
— Och med din ande.

Kära vänner, vi har samlats till denna festgudstjänst för att inviga en ny dopfunt. Här skall människor födas till nytt liv, ta emot Guds barmhärtighet, inlemmas i Kyrkan, det folk som Gud har vunnit åt sig. De skall bli lemmar i Kristus, den förstfödde bland många bröder och systrar. De skall ta emot barnaskapets Ande. Som Guds barn får de rätten att kalla Gud sin Fader. Låt oss därför bedja.

En stunds tystnad för bön.

Gud, i återfödelsens mysterium blir ständigt nya människor
upptagna till dina barn.

Låt alla som i denna dopfunt skall födas till det nya livet i Kristus
med sitt sätt att leva
bli ditt namn till lov och ära
och en ökad prydnad i din Kyrkas skönhet.
Genom honom, Jesus Kristus, vår Herre.
— Amen.

Celebranten sätter sig. Man läser i vanlig ordning lämpliga läsningar ur lektionariet: de hämtas från dopordningen för vuxen- eller barndopet. Efter evangeliet håller celebranten en predikan med utgångspunkt i textläsningarna. Dopets betydelse och dopfuntens symbolfunktion bör framhållas.

Därefter inbjuder celebranten församlingen till bön med följande (eller liknande) ord:

Bröder och systrar, tiden är inne att med Kyrkans bön inviga denna dopfunt. Vi ber att den helige Andes nåd skall låta helgelsens nåd bryta fram. Vi vill be Gud, vår himmelske Fader, att tron bevaras i denna församling, att enheten och friden stärks. Ty dopets källa står öppen när människornas öron och sinnen är öppna för Guds ord. När de tar avstånd från mörkrets makt, då blir deras sinnen fyllda med ljus från Kristus. När de helhjärtat avsvär sig allt samröre med den Onde och hans gärningar, då förenas de med Gud.

En stunds tystnad för bön. Celebranten lyfter händerna och ber:

Gud, världsalltets Skapare och allas Fader,
det är i sanning tillbörligt och rätt att vi lovprisar dig,
ty du låter din Kyrka idag högtidligt öppna denna frälsningens källa.
Här skall dörren till det andliga livet upplåtas för nya människor,
och Kyrkans portar öppnas
för dem som en gång tvingades gå ut genom Paradisets portar.

Ett bad är berett,
där syndens smuts blir avtvådd
och dina barn får stiga upp ur vattnet i renhet och skönhet.
En ström går fram vars flöden skänker glädje åt Guds stad:
I denna ström sköljs synden bort
och vattnas nådens plantor.
Ur Kristi öppnade sida flyter levande vatten,
som skänker evigt liv.
Trons låga skall här skingra världens mörker,
förjaga människornas betryck och vantro,
och visa oss en skymt av himlen.
Här skall de troende stiga ner i dopgraven
och förenas med Kristi död
för att med honom uppstå till det nya livet.
Därför ber vi dig, Herre:
Låt den helige Ande,
som en gång överskuggade den heliga Jungfrun Maria,
och lät henne föda din enfödde Son,
också sväva över detta vatten.
Må Anden befrukta vår Moder, den heliga katolska Kyrkan,
så att hon kan föda otaliga nya barn
till evigt, himmelskt liv.
Låt medlemmarna i ditt folk, som här skall ta emot det eviga livet,
med sitt sätt att leva fullgöra vad de med sin mun har lovat
och i gärning visa vad de blivit med din nåd.
Låt alla här förenas som bröder och systrar
ur alla folk, språk, nationer och kulturer.
Låt alla se hur de älskar varandra
som barn till din faderskärlek.
Låt dem bli Kristi lärjungar, som troget håller hans bud.
Låt dem bli tempel åt den helige Ande, som skall tala i dem.
Låt dem bli vittnen för evangeliet.
Låt dem utföra din vilja.
Låt dem prägla det jordiska samhället
med Kristi Ande,
till dess att vi församlas som medborgare i den himmelska staden Jerusalem.
Genom Jesus Kristus, vår Herre.
— Amen.

Man sjunger en sång/psalm om dopet. Därefter förnyas doplöftena:

Bröder och systrar, vi vill nu komma ihåg vårt eget dop och dess förpliktelser, så att vi blir stadigare rotade i tron och kan ledas av den helige Andes nåd i allt vi är och gör. Jag frågar er därför:

Tror ni på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens Skapare?

— Ja.

Tror ni på Jesus Kristus, Guds enfödde Son, vår Herre, född av Jungfru Maria, hans som led och blev begravnen, han som uppstod från de döda och nu sitter på Faderns högra sida?

— Ja.

Tror ni på den helige Ande, den heliga katolska kyrkan, de heligas gemenskap, syndernas förlåtelse, köttets uppståndelse och ett evigt liv?

— Ja.

Detta är vår tro. Detta är Kyrkans tro, som vi med stolthet bekänner i Kristus Jesus vår Herre.
— Amen.

Därefter håller man något av det välsignade vattnet i ett kärl, och celebranten stänker det på församlingen. Under tiden sjunger man ”Jag såg en ström” eller liknande sång/psalm.

De allmänna kyrkobönen bör präglas av dopmotivet. (Därefter fortsätter gudstjänsten med eukaristin i vanlig ordning.) Före Herrens bön kan celebranten säga:

Ihågkommande vårt dop, i vilket vi har mottagit barnskapetets Ande, vågar vi be till vår himmelske Fader med de ord som Kristus lärt oss: Fader vår ...

Slutbön (efter kommunionen)

Gud, du som låter vattnet bli bärare av kraften från Kristi död och uppståndelse,
låt oss alla, som blivit begravda med Kristus i dopet
(och mottagit hans kropp och blod),
med Kristus uppstå till liv,
klädda i odödlighetens klädnad.
Genom honom, Jesus Kristus, vår Herre.
— Amen.

Man kan avsluta gudstjänsten med *Magnificat*.

APz 29 november 2001.

Efter *Rituale Romanum, De benedictionibus*, 832-876.